

[Schlüter.]

klippefast på beslutningen om, at Christiania skal være rømmet senest den 1. april.

Kurt Brauer (SF):

Lad mig sige med det samme, at det her bliver en temmelig personlig tale. Jeg mener bestemt, at den vil holde sig inden for de rammer, som mit parti har udstukket, og jeg mener lige så bestemt, at jeg ikke undervejs kommer til at kalde på den højtærede formands pligt til nidkært at iagttage forretningsordenens overholdelse på de punkter, hvor den taler om, at man skal sådan nærme sig det emne, der er til debat. Jeg bliver nødt til at gøre det så personligt, fordi en god sag står i fare for fald på grund af den hadske tone, som fremmede har ført herind i folketinget, og som fremmede, fremmede for folkestyret, har ført ind i den almindelige politiske tone.

Jeg vil tale om mit forhold til de hæderkronede partier, som havde sæde her i tinget, før mit eget fik plads her. Disse partiets ordførere i Christianiadebatten den 10. april sidste år var fra socialdemokratiet hr. Tastesen og fra venstre hr. Arne Christiansen. Det var fra de radikale fru Grethe Philip, fra de konservative fru Karen Thurø Hansen og fra Danmarks kommunistiske parti fru Hanne Reintoft. Jeg er sikker og ganske sikker på, at hver og en af de nævnte ordførere ikke vil opfatte det som utidig omklaring, når jeg nu skal forsøge på at vise, at de tilhører de hæderkronede.

Jeg har personlig mødt hver enkelt af dem i hede debatter, hvor der har klinget lyn i vejret, når vores ideer tærnedes sammen. Ingen af de nævnte vil føle, at jeg går dem for nær, når jeg roser dem, og det er netop, hvad jeg kommer til i det følgende. Hr. Tastesen vil forstå at vurdere det særlige, der gør, at jeg gemmer min ros til ham og hans til sidst for at nævne hr. Arne Christiansen og venstre, Danmarks liberale parti, først.

Er sagen simpelt hen ikke, at vi andre er en anelse misundelige på dette stoute og stolte gamle parti, fordi det er dem, vi skal spørge til råds, når talen falder på, hvordan man er en god kollega i parlamentarismen, og når talen falder på, hvordan man bedst kan omgås hinanden, når man nu engang er politisk uenige og skal færdes i det samme hus?

Og som om det var nok at sige om venstre! Nej, om venstre skal det også siges, at det er rundet af strid, og at det kan mærkes i dag. Det lyder måske fremmed i en socialistisk tilhørers øren, men jeg vil hævde, at uden det fundamentale frihedsideal, som stod bag, da venstre blev skabt, havde Danmarks kulturmonster set ubehageligere ud, end det faktisk gør i dag. Og læg vel mærke til, at jeg kan også lide dagens Danmark.

Og se, om så ikke hr. Arne Christiansen i 1975, den 10. april, en dag, hvor det var nemt at score points på et ubegavet forslag, som var til behandling, undlader at søge at score disse billige points. Hr. Arne Christiansens tale kan meget vel læses som en advarsel mod public relations-jægere og som en tale, der stiller betingelser til den dagsorden, som partiet venstre senere samme dag stemte for. Jeg har læst venstres ordførertale fra den dag, netop som jeg her beskrev.

Nogle vil synes, at det kan blive en langtrukken affære, hvis jeg vil gennemgå alle de nævnte ordførers partier lige så grundigt, som jeg just gennemgik venstre. Lad gå, lidt mere kortfattet skal det blive. Men så må jeg også her kunne slå fast, at den hovedoverskrift, som jeg har hæftet på venstre, og som hedder „anstændighed og omgængelighed“, er en hovedoverskrift, som i mine 8 år på tinge har kunnet sættes på alle disse partier, jeg talte om.

Tag nu fru Grethe Philip og det radikale venstre. Har fru Grethe Philip båret ved til konfrontationsbålet? Er det i det radikale venstres ordførers tale, at man fra debatten den 10. april skal lede forgæves efter vilje til at løse den lille, store sag? Nej, det radikale venstre er godt nok et udbryderparti. Det kom jo til verden, så vidt jeg husker, i en ret bitter strid med det just så roste venstre, men det er i det parti, man finder folk, der som hr. Svend Haugaard er parat til at stille sig som personlige garant, når omverdenen kalder på offervilje.

Det radikale venstre passer smukt i billedet, som også fru Karen Thurø Hansen gjorde det den 10. april sidste år. Fruens tale var kort. Den var piskesmældssagtig kort. Jeg har læst den flere gange, og jeg har forstået, at piskesmældet den 10. april fra fru Karen Thurø Hansen var rettet mod to ting. For det første mod hovedkulds handlinger, der kunne skade mennesker, og for